

به نام خدا

کیمیا رشیدی نیک

به رنگ نقره

نمایشگاه دومین جشنواره عکس نقره دی ماه سال جاری در نگارخانه دانشگاه هنر برگزار شد. این جشنواره به همت انجمن علمی دانشگاه هنر برگزار می‌شود و اولین دوره آن سال گذشته برگزار شد. موضوع این دوره جشنواره شهر بود.

در بخش عکس‌های دانشجویان، با مجموعه عکس‌هایی رو به رو هستیم که به لحاظ فرمی قابل بررسی هستند. این مجموعه‌ها به لحاظ فرمی اکثراً ضعیف هستند، به عنوان مثال مجموعه‌ی بدون عنوان از حسین داوودی، در این مجموعه با عکس‌هایی از زاویه بالا از افرادی رو به رو هستیم که وسیله‌ای را روی سر گذاشته و حمل می‌کنند. فرم این عکس‌ها ساده است، هیچ پیچیدگی‌ای در ترکیب بندی دیده نمی‌شود، نقطه‌ای در وسط کادر مستطیل، ترکیب‌بندی تمامی عکس‌های این مجموعه را می‌توان این گونه توصیف کرد. اشیای موجود در این قاب‌ها از لحاظ ارزش هنری، قابل بررسی نیستند، در واقع می‌توان گفت که این اشیا شبیه شی یافت شده هنر مفهومی مارسل دوشان هستند.

مجموعه‌ی «من در شهر با حضور دیگری»، از آرزو ابوطالبی مجموعه‌ی دیگری از بخش دانشجویان است. در این مجموعه خودنگاره‌های عکاس را در محیط شهری می‌بینیم. در عکس‌های این مجموعه ترکیب‌بندی‌ها به نسبت پیچیده‌تر هستند. در مجموعه‌ی «هر شهری را مردمان آن شهر می‌سازند» با تعدادی تیپ‌نگاری از مغازه‌دارهای شهر مواجه هستیم، این مجموعه بیشتر کارکرد اجتماعی دارد تا کارکرد هنری. به وسیله این عکس‌ها می‌توان تیپ‌های مختلف آدم‌های شهر تهران را شناخت و به لحاظ فرم هنری یا مفهوم هنری به طور جدی قابل بحث نیست. این سخن برای مجموعه‌ی «این مردم نازنین» نیز صادق است، نوعی تیپ‌نگاری با مقاصد اجتماعی بیشتر مدنظر است تا هنر عکاسی.

دیدگاه مکتب دوسلدورف موجود در بعضی از مجموعه‌های بخش دانشجویی نشان دهنده آن است که آموزه‌های آکادمیک ما تا چه حد قدیمی و کهنه شده است، به عنوان مثال می‌توان به مجموعه‌های «بنگر» اشاره کرد.

در بخش موبایلی عکس‌ها به مراتب به لحاظ فرمی بهتر هستند، ترکیب‌بندی‌های تمیزتر که گاهی به سمت مینیمالیسم میل می‌کنند، در واقع این عکس‌ها به لحاظ هنری قابل بررسی‌تر هستند و فقط به مسائل اجتماعی اشاره ندارند. بسیاری از این عکس‌ها در قاب مربع ارائه شده‌اند که قابل توجه است. همچنین تعداد زیادی سیاه و سفید هستند که خود به نوعی بر روی فرم تاکید دارد.

بخش اساتید از همه لحاظ ناامیدکننده است. عکس‌هایی که نه به لحاظ فرمی زیبایی بصری دارند، نه می‌توان آن‌ها را عکسی زیبا یا پیچیده به حساب آورد، و نه حتی می‌توان آن‌ها را کار هنری به حساب آورد. بعضی از آثار را به سختی حتی می‌توان عکس نامید.

در پایان می‌توان گفت که این نمایشگاه از لحاظ فرم کلی چینش عکس‌ها قابل قبول است.